

ВОНА ДОВІРИЛА ТОБІ СВОГО СИНА.
ЩО, ЯК ВОНА НЕ ПОВЕРНЕТЬСЯ?

ДАРСІ БЕЛЛ

ПРОСТА ПОСЛУГА

ПРОСТА ПОСЛУГА

ДАРСІ БЕЛЛ

Дебютний роман молодої американської письменниці, яка стала відкриттям 2016 року! Психологічний трилер про темний бік жіночої дружби, що нагадає «Зниклу» Гілліан Флінн та «Дівчину у потягу» Пола Гукінза, уже перекладений 23 мовами, а права на екранізацію придбані кіностудією «Fox 2000». Любов, дружба, таємниця — усе виявиться не таким, як здавалося спочатку. Бо в кожного є таємниці навіть від самого себе...

Блогерка Стефані змушена забути про анонімність в Інтернеті й просить про допомогу: її подруга зникла. Вони були такі близькі з Емілі, такі схожі: обидві народили в тридцять, мали однакові погляди на материнство, ділились усіма секретами й робили одна одній маленькі послуги, забираючи синів зі школи. Навіть їхні діти — найкращі друзі! Що б там не казала поліція, Емілі ніколи б не покинула свого сина... Та сталося найстрашніше. Її тіло було знайдено, її оплакали й поховали. Стефані зробила все, щоб підтримати маленького Нікі та згорьованого чоловіка подруги Шона. І скоро опинилась у Шонових обіймах, господаркою в його домі... А одного разу в будинку пролунав дзвінок і голос Емілі сказав: «Стефані, це я».

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-2542-8

9 786171 225428

ДАРСІ БЕЛЛ

DARCEY BELL

**A SIMPLE
FAVOR**

— A Novel —

ДАРСІ БЕЛЛ

ПРОСТА ПОСЛУГА

— Роман —

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
Б43

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Bell D. A Simple Favor : A Novel / Darcey Bell. —
New York : Harper, 2017. — 304 p.

Original English language edition published by
HarperCollins Publishers

Переклад з англійської *Юлії Максимейко*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Олег Щегель*

ISBN 978-617-12-2542-8 (укр.)
ISBN 978-0-06-249777-2 (англ.)

© Seven Acres, LLC, 2017. All rights reserved
© Hemigo Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Частина перша

Моя мама завжди казала: таємниці є у всіх. Саме тому ніколи не можна стверджувати, що знаєш когось добре. Саме тому нікому не можна довіряти. Саме тому не можна бути певним, що знаєш себе. Часом у нас є таємниці від себе самих.

У дитинстві мені подобалися ці слова, хоч я, мабуть, зовсім їх не розуміла. Або розуміла лише частково. У дітей є таємниці. Уявні друзі, речі, за які дорослі лятимуть їх, якщо дізнаються.

Пізніше я зрозуміла, що мама судила з власного досвіду. І я не певна, чи вона просто готувала мене до життя, чи налаштовувала на потайливість та недовіру. Чи відчувала вона, що в майбутньому в мене будуть щонайганебніші, щонайтемніші таємниці? Таємниці, які мені зазвичай вдається від себе приховати.

1

Блог Стефані

Пост у блозі: Терміново!

Привіт, мамусі!

Цей пост не буде схожий на всі попередні. Але він не буде й важливіший за решту записів, оскільки все, що відбувається

з нашими дітьми: їхні радощі й розчарування, перші кроки та перші слова — це найважливіші речі в житті.

Я б сказала, що цей пост просто БІЛЬШ ТЕРМІНОВИЙ. Набагато більше.

Моя найкраща подруга зникла. Її немає вже два дні. Її звуть Емілі Нельсон. Як ви знаєте, я ніколи не називаю імен своїх друзів у блозі. Але цього разу, з причин, які ви скоро самі зрозумієте, я (тимчасово) призупиняю на своїй сторінці політику жорсткої анонімності.

Мій син Майлз та Нікі, син Емілі, — найкращі друзі. Їм по п'ять років. Вони народилися у квітні, тож обидва пішли до школи на кілька місяців пізніше і трішки старші за решту дітей у своєму класі. Я б сказала, що вони доросліші. Майлз і Нікі — діти, про яких можна лише мріяти. Ввічливі, чесні, добрі маленькі люди — ці якості (нехай пробачать мені чоловіки, якщо вони мене читають) не так часто зустрічаються в хлопців.

Вони познайомилися в школі. Ми з Емілі забирали їх після уроків. Нечасто так буває, щоб діти подруг ставали друзями або щоб мами друзів ставали подругами. Але цього разу пазли склалися. Нам з Емілі пощастило. За всіма пунктами, окрім одного: ми були не надто молодими мамами. Народили, коли нам було вже за тридцять, і наш мамський час невинно минав.

Інколи Майлз і Нікі ставлять п'єси, в яких самі ж виступають як актори. Я дозволяю їм знімати спектаклі на свій телефон, хоча зазвичай дуже уважно ставлюся до того, скільки часу діти проводять із електронними девайсами, які суттєво ускладнюють життя сучасним батькам. Одного разу вони поставили чудову детективну історію. «Пригоди Діка Юніка». Нікі грав детектива, а Майлз — злочинця.

Нікі сказав: «Я — Дік Юник, найрозумніший детектив у світі».

Майлз сказав: «Я — Майлз Мендїбл, найстрашніший у світі злочинець». Майлз грав, як лиходій з вікторіанської

мелодрами, басовито сміючись: «Хо-хо-хо!» Вони ганяли двором, вдаючи, що стріляють одне в одного (жодної зброї!) пальцями. Це було чудово.

Я мріяла лише про одне: щоб мій покійний чоловік Девіс, тато Майлза, міг це побачити.

Інколи я думала про те, звідки у Майлза акторський хист. Певно, від батька. Одного разу я бачила, як Девіс робить презентацію своїм потенційним клієнтам, і була вражена його жвавистю й виразністю. Він цілком міг бути одним з тих по-дурному чарівних, привабливих патлатих молодих акторів із блискучим волоссям. Зі мною він був геть інакшим. Більш природним, я думаю. Тихим, добрим, веселим, задумливим, хоча в деяких питаннях справді принциповим — наприклад, у тому, що стосувалося меблів. Хоча воно й зрозуміло — він усе-таки був успішним дизайнером-архітектором.

Девіс був ідеальним. Лише раз він повівся якось не так. Ну, може, двічі.

Нікі сказав, що це мама наштовхнула їх на думку про Діка Юника. Емілі любить трилери та детективні історії. Читає їх, їдучи залізницею «Метро-Норт» у Мангеттен, якщо їй не потрібно готуватися до зустрічі або презентації.

До того, як народився Майлз, я теж читала книжки. Та й тепер час від часу беру щось із Вірджинії Вульф і прочитую кілька сторінок, щоб нагадати собі про те, ким я була або ким я, сподіваюся, досі залишаюсь. Десь поміж іграми в пісочниці, готуванням шкільних перекусів, вкладанням у ліжко, коли час іще дитячий, ховається молода жінка, яка мешкала у Нью-Йорку і працювала в редакції журналу. Людина, в якій були друзі, яка у вихідні пізно снідала в кафе. Але ні в кого з її друзів не було дітей, ніхто не переїхав на околиці міста. Вони більше не спілкувалися.

Улюблена письменниця Емілі — Патрисія Гайсміт. Я розумію, чому вона любить її книжки. Вони читаються на

одному подиху. Але водночас засмучують. Головний герой зазвичай убивця чи маніяк або безневинна людина, яка намагається зробити так, щоб її не вбили. Книжка її авторства, яку я читала, була про двох чуваків, які зустрілися в потягу. Вони погодилися убити когось на прохання одне одного.

Я намагалася полюбити цю книжку, але так і не дочитала її. Хоча, коли Емілі спитала про мої враження, я сказала, що в захваті.

Одного разу, коли я зайшла до них у гості, Емілі увімкнула DVD-диск із фільмом Гічкока, знятим за цим романом. Спершу я захвилювалася, що Емілі захоче обговорити розбіжності між книжкою та фільмом. Але стрічка мене захопила. Одна сцена — на каруселі, яка вийшла з-під контролю, — була надто страшною, щоб дивитися.

Ми з Емілі, витягнувши ноги, сиділи на протилежних краєчках масивної канапи в її вітальні, а на журнальному столику перед нами стояла пляшка доброго білого вина. Завваживши, що сцену з каруселлю я дивлюся крізь пальці, затуливши руками обличчя, вона усміхнулася і показала мені: «Клас». Їй сподобалося, що мені було страшно.

Я ж усе думала: а якби на тій каруселі опинився Майлз?..

Коли фільм закінчився, я запитала Емілі: «Як ти гадаєш, у житті люди теж роблять такі речі?»

Емілі розсміялася. «Люба Стефані, ти б дуже здивувалась, якби дізналася, ЩО люди роблять у житті. Такі речі коять, у яких не те що іншим — навіть собі не зізнаються».

Я хотіла відповісти, що не така насправді мила, як їй здається. На моїй совісті теж були погані вчинки. Одначе я була надто здивована, аби щось відповісти. Адже вона говорила точнісінько як моя мати.

Мами знають, як важко заснути вночі, коли в голові крутиться безліч жажіть. Я весь час обіцяла Емілі прочитати ще щось із Гайсміт. Але тепер шкодую і про те, що почала

читати ту єдину книжку. В ній жертвою одного з убивць стала дружина іншого вбивці.

Коли зникає твоя найкраща подруга, такі історії в голові лише заважають. Не те, щоб я думала, що її чоловік, Шон, міг завдати їй шкоди. У них були проблеми, це очевидно. Але в якому шлюбі їх немає? Я недолюблюю Шона. Але (мені здається) загалом він нормальний хлопець.

Майлз і Нікі ходять в один дитячий садок при чудовій середній школі, про яку я вже сотні разів тут писала. Я маю на увазі не ту школу в нашому містечку, яка має проблеми з фінансуванням, тому що мешканці (здебільшого літні) проголосували за скорочення шкільного бюджету, а ту, що в сусідньому місті, неподалік від місця, де межують Нью-Йорк і Коннектикут.

За правилами районування, наші діти не можуть користуватися шкільним автобусом. Ми з Емілі завозимо їх уранці машиною. Я забираю Майлза щодня. У Емілі в п'ятницю короткий день, тож по п'ятницях вона забирає Нікі, і ми всі розважаємося — їмо бургери або граємо в міні-гольф. Від її будинку до мого лише десять хвилин їхати машиною. Ми майже сусіди.

Я люблю зависати в Емілі, розтягнувшись на її канапі, розмовляючи і п'ючи вино — час від часу хтось із нас бігає перевірити, чим зайняті хлопці. Мені подобається, як вона жестикулює, коли щось розповідає, подобається, як промені світла виграють у її гарній каблучці з сапфіром. Ми багато говоримо про материнство. Теми для розмов не закінчуються ніколи. Це так круто, коли в тебе є справжній друг, що часом я навіть забуваю, як самотньо мені було до того, як ми зустрілися.

В інші дні Нікі забирає Елісон, няня, яку Емілі винайняла на неповний день. Чоловік Емілі, Шон, працює до пізнього вечора на Волл-стріт. Емілі та Нікі вважають, що їм пощастило,

якщо Шон приходить додому на вечерю. Інколи, коли Елісон хворіє, Емілі пише мені, й Нікі забираю я. Він залишається в мене із Майлзом, доки Емілі не вдається вирватися додому.

Десь раз на місяць Емілі доводиться залишитися на роботі дуже надовго. Двічі або тричі вона не ночувала в місті.

Як цього разу. Коли вона зникла.

Емілі працює у відділі зв'язків із громадськістю в офісі одного відомого фешн-дизайнера, ім'я якого я теж завбачливо не називала. Власне, вона керує відділом зв'язків з громадськістю для одного відомого дизайнера. Я так уважно ставлюся до вживання назв брендів у блозі через політику конфіденційності, а ще тому, що хизування відомими прізвищами неприйнятне для мене. З тих само причин я не погодилася на розміщення реклами.

Навіть коли Емілі затримується чи коли в неї нарада, вона пише мені повідомлення. І телефонує, коли є вільна хвилинка. Вона така мама. Не квочка, не з тих, хто оточив дитину гіперопікою, — жодне зі словечок, які суспільство вигадало для того, щоб засудити нас за те, що ми любимо своїх дітей, її не стосується.

Коли Емілі приїжджає додому з міста, вона завжди швиденько заскакує з вокзалу по Нікі. Мені доводиться нагадувати їй не перевищувати швидкість. Коли електричка затримується, вона попереджає мене повідомленням. Завжди! Пише, на якій вона зупинці й коли орієнтовно прибуде, і не заспокоюється, доки я не відповім: «Не хвилюйся. З хлопцями все добре. Коли приїдеш, тоді приїдеш. Кермуй обережно».

Ось уже два дні, як вона не приходить і не пише. Сталося щось жахливе. Вона розчинилася. Я не маю уявлення, де вона.

Мамусі, як вам здається, чи схожа Емілі на людину, яка б залишила свою дитину, зникла на два дні без попередження

і не відповідала на мої повідомлення та дзвінки? Якби все було гаразд? Невже це можливо?

Гаразд, мушу бігти. Чую, що печиво із шоколадною посипкою горить у духовці. Далі буде.

З любов'ю, Стефані.

2

Блог Стефані

Де ми зараз живемо

Привіт, мамусі!

Досі я не згадувала у блозі назви нашого міста. Право на приватність так багато важить, особливо в наші дні. Я не хочу видатися параноїчкою, але навіть у такому невеличкому місті, як наше, можуть бути встановлені камери, які слідкують за тим, який сорт маринованих томатів ти їси. Особливо в такому місті, як наше. Люди вважають це місто заможним, тому що воно розташоване саме у такій частині Коннектикута, але насправді воно зовсім не багате. В Емілі та Шона є гроші. Мені вистачає того, що залишив мій чоловік Девіс, саме тому я можу дозволити собі вести блог, не перетворюючи це на бізнес.

Але оскільки зникнення Емілі все змінює й оскільки хтось, хто живе неподалік, міг її бачити, і оскільки я не тямлю себе від люті, — то, гадаю, тепер слід зазначити, що ми мешкаємо у Ворфілді. Ворфілд, Коннектикут. Від нього до Мангеттену дві години на «Метро-Норт».

Люди називають це «околицями», проте я виросла на околицях і мешкала в місті, тож тутешня місцевість видавалася мені сільською. Я писала тут про те, з якими зусиллями Девіс витяг мене з міста, як я кричала й відбивалась. Адже я витратила роки на те, щоб вибратися з околиць. Писала

я й про те, як закохалася в «сільське» життя, як фантастично прокидатися від того, що сонце пробивається крізь вікна будинку в колоніальному стилі, який Девіс відновив, не пожертвувавши жодною старовинною деталлю. І про те писала, що люблю пити чай, спостерігаючи, як «виробник веселки» (така особлива призма, яку ставлять на вікно), що його мій брат Кріс подарував нам на весілля, розкидає скалки світла по всій кухні.

Ми з Майлзом обожнюємо це місце. Ну, принаймні до-нині я обожнювала.

До цього дня, коли, так хвилюючись за Емілі, я помітила, що всі довкола — інші мами у школі, ласкава Морин на пошті, дитина, яка складає продукти в пакет, — усі видаються мені такими зловісними, наче у фільмах жахів, де всі мешканці міста сповідують якийсь культ або перетворилися на зомбі. Я запитала кількох сусідів, вдавано невимушено, чи не зустрічали вони раптом Емілі, й ті похитали головами. Це через мою розбурхану уяву вони мають такий дивний вигляд? Тепер, матусі, й ви розумієте, наскільки я божевололю від цього.

О, матусі, пробачте! Я відволіклася на теревені, як завжди.

Треба було написати про це раніше!!!

На зріст Емілі десь п'ять футів сім дюймів. У неї біляве волосся із темними пасмами (ніколи не питала, чи воно фарбоване) і темні карі очі. Важить вона десь близько ста двадцяти фунтів. Та це лише здогадка. Я не питаюся друзів: «Чуєш, скільки ти важиш? Який у тебе зріст?» Хоча й знаю: деякі чоловіки вважають, що жінки тільки про це й говорять. Їй сорок один, та виглядає максимум на тридцять п'ять. Під правим оком у неї родимка. Я помітила це лише тоді, коли Емілі запитала, чи варто її видалити. Я сказала, що ні, що вроди вона не псує і що жінки при французькому королівському дворі (як я читала) малювали собі «мушки».

Емілі завжди користувалася одними парфумами, які я б могла назвати її візитівкою. Італійські черниці, за її словами, виготовляють їх із бузку та лілей. Вона замовляє їх у Флоренції. Мені подобалося це в Емілі — усі ці відомі їй вишукані деталі, про які я й гадки не мала.

Я ніколи не користувалася парфумами. Мені здавалося, що коли жінка пахне квітами або прянощами, це має насторожувати. Що вона приховує? Що вона намагається цим сказати? Але запах Емілі мені подобається. Як і те, що за ним я завжди могла визначити: вона була в кімнаті або вона десь поряд. Я відчувала його у волоссі Нікі після того, як вона його обіймала. Емілі й мені пропонувала напахтитися, але запах — це, як на мене, надто інтимно, й дуже дивним видаватиметься, якщо ми пахнутимемо наче якісь близнючки.

Вона завжди носить каблучку із сапфіром та діамантом, яку Шон подарував їй на заручини. І оскільки під час розмови вона рухає руками, я вважаю цю каблучку мерехтливою істотою із власним життям — на кшталт феї Дінь-Дінь, яка пурхає крильцями перед Пітером Пенем та загубленими хлопцями.

В Емілі є татування: дуже ніжний терновий вінець навколо зап'ястка. Це мене здивувало. Вона не схожа на любителів тату, особливо такого, яке можна приховати лише довгими рукавами. Спершу я подумала, що це якось пов'язано з її роботою в індустрії моди, та, коли ми вже були знайомі достатньо довго, щоб можна було про це запитати, вона відповіла:

— А, це. Я зробила його, коли була молода й божевільна.

Я сказала:

— Усі ми такі були. Колись.

І почувалася добре від того, що сказала щось, чого ніколи не могла сказати чоловікові. Якби він запитав мене, що означало «божевільна», і я йому відповіла, — життя, яким

ми його знали, одразу б закінчилося. Проте воно і так закінчилося. Правда завжди виявляє себе.

Чекайте. Телефон! Раптом це Емілі.

Далі буде.

З любов'ю, Стефані.

3

Блог Стефані

Прості прохання

Привіт, мамусі!

Телефонувала не Емілі. То був автовідповідач, який повідомив, що я виграла подорож на Кариби.

То на чому я зупинилася? А, точно.

Минулого літа, коли ми засмагали біля громадського басейну, поки хлопці хлюпалися в дитячому жабулятнику, Емілі сказала:

— Я завжди тебе про щось прошу, Стефані. І я така вдячна тобі. Та дозволь я попрошу тебе ще про одну річ. Ти могла б забрати до себе Нікі, щоб ми із Шоном поїхали в хатинку моїх батьків на вихідні, коли у Шона буде день народження?

Емілі завжди казала «хатинка», але думаю, що дача її родини на березі озера в північному Мічигані зовсім не «хатинка».

— Я здивувалася, що Шон погодився, і хочу все владнати, доки він не передумав.

Ну звісно ж, я сказала «так». Адже знала, як їй важко виманити Шона з офісу.

— За однієї умови, — додала я.

— Що завгодно, — сказала вона. — Обирай.

— Чи не могла б ти намастити олією для засмаги оте місце на спині, до якого я не дістаю?

— Із задоволенням, — засміялася вона.

Коли я відчула, як її маленька сильна ручка втирає олію в мою шкіру, то згадала, як весело було в старших класах ходити на пляж із друзями.

У ті вихідні, коли Емілі й Шон поїхали, ми чудово провели час із Майлзом та Нікі. Басейн, парк, кіно, бургери та овочі на грилі.

Ми з Емілі дружимо вже рік відтоді, як наші діти познайомилися в підготовчому класі. Ось її фотографія, хоча тут її не дуже добре видно. Ми зробили спільне селфі: мами і діти. Я відредагувала фото так, щоб дітей не було видно. Бо маю тверді переконання щодо публікування зображень дітей в інтернеті.

Я не знаю, у що була вдягнена Емілі в той день, коли вона зникла. Я не бачила, як вона завозила Нікі до школи. Того дня вона трохи спізнилася. Шкільні автобуси зазвичай приїжджають одночасно. У вчителів тоді багато роботи — вони вітаються з учнями, спрямовують потік дітей у школу. Я не звинувачую їх у тому, що вони не помітили, що було на Емілі того дня або чи була вона звичайною Емілі, чи її щось хвилювало.

Напевне, Емілі виглядала так, як зазвичай у ті дні, коли їде в офіс: себто як адміністратор у фешн-компанії (дизайнерський одяг діставався їй із величезною знижкою), який прямує на роботу. Рано-вранці вона зателефонувала мені.

— Будь ласка, Стефані, мені потрібна твоя допомога. Знову. На роботі виникли термінові завдання, і я маю затриматися. А в Елісон навчання. Можеш забрати Нікі? Я заїду по нього ввечері, найпізніше о дев'ятій.

Пам'ятаю, я здивувалася: що саме в індустрії моди називається «терміновими завданнями»? Дірочки для гудзиків вийшли занадто маленькими? Чи хтось пришив блискавку догори дриґом?

Я сказала:

— Звісно. Буду страшенно рада тобі допомогти.

Проста послуга. Ми, мами, постійно робимо їх одна одній. Хлопці будуть у захваті. Я пам'ятаю, що уточнила в Емілі, чи не хоче вона, щоб Нікі залишився переночувати. І впевнена, що вона відповіла: «Ні, дякую». Наприкінці важкого дня їй захочеться його побачити, навіть якщо він спатиме.

Я забрала Нікі й Майлза зі школи. Вони стрибали від щастя. Хлопці люблять одне одного, як маленькі цуценята. Більше, ніж брати, які зазвичай б'ються.

Вони гарно гралися у кімнаті мого сина і на гойдалках — мені було видно їх із вікна. Я приготувала їм вечерю. Здорову їжу. Як ви знаєте, я вегетаріанка, але Нікі їсть самі лише бургери, тож їх я й приготувала. Годі й полічити, скільки разів я тут описувала, як намагаюся зробити те, що вони люблять їсти, водночас корисним і поживним. Хлопці обговорювали шкільні новини: однокласника відправили до директора за те, що він не слухав учителя, навіть отримавши «тайм-аут» як покарання.

Повечоріло, а Емілі все не телефонувала. Це видавалося дивним. Я написала їй, але вона не відповіла. Це було ще дивніше.

«Гаразд, — сказала я собі, — термінові завдання». Може, щось сталося на якійсь із фабрик в інших країнах, де одяг власне шують. Де його шують раби, як мені видається, але казати так не можна. Може, зчинився черговий скандал за участі її боса, Денніса, який уже кілька разів уляпувався в голосні історії, пов'язані зі зловживанням різними речовинами. Може, Емілі проводить профілактику падіння продажу. Може, вона на нараді й не може вийти. А може, опинилася в якомусь місці, де не ловить мобільник. Та, врешті-решт, вона могла просто загубити зарядку.

Якби ви знали Емілі, вам було б важко повірити, що вона загубила зарядку. Чи, тим паче, не могла знайти способу дізнатись, як справи в Нікі.

Ми, мами, звикли триматися на зв'язку. Ви знаєте, як воно, коли намагаєшся комусь додзвонитися, а він не відповідає. Це перетворюється на одержимість. Ти набираєш номер і пишеш, а водночас намагаєшся не писати і не дзвонити.

Щоразу мої дзвінки перемикалися на автовідповідач. Я чула «професійний» тон Емілі — жвавий, хрусткий, весь такий діловий.

«Привіт! Ви зателефонували Емілі Нельсон. Залиште, будь ласка, коротке повідомлення, і я наберу вас, щойно у мене з'явиться можливість. До зв'язку!»

«Емілі, це я, Стефані! Подзвони мені!»

Хлопцям уже час було лягати. А Емілі досі не зателефонувала. Такого не було ніколи. Живіт у мене звело від страху. Від жаху. Справді. Але я не хотіла, щоб діти це бачили. Особливо Нікі.

Більше не можу писати, матусі. Я надто засмучена.

З любов'ю,
Стефані.

4

Блог Стефані

Привиди з минулого

Привіт, мамусі!

Ви пам'ятаєте, як часто я писала про те, що воліла не показувати Майлзу, яка була вбита горем, коли його тато, Девіс, загинув унаслідок нещасного випадку разом із моїм братом, Крісом.

Був чудовий суботній день. Девіс втратив керування нашим вінтажним «Камаро», і вони врізалися в дерево. Увесь наш світ змінився за одну хвилину.

Я втратила двох чоловіків, які тільки й мали для мене значення в цілому світі, не рахуючи тата, який помер, коли мені було вісімнадцять. А Майлз втратив не лише батька, а й дядька, якого дуже любив.

Майлзу було лише два, але він бачив моє горе. Я мусила бути сильною заради нього, не розпадатися на скалки, коли він засинав. Тож можете вважати, що у мене була добра (якщо таке можна назвати «доброю») підготовка до того, щоб не дати хлопцям запідозрити, якою схвильованою я була через Емілі.

Вклала хлопців у ліжко і випила ще келих вина, щоб заспокоїти нерви. Уранці прокинулася з головним болем, але вдавала, що все гаразд. На мою користь зіграло те, що Нікі часто залишався в нас, тож це не видавалося дивним. У Нікі й Майлза однаковий розмір, тому Нікі міг вдягтися в одяг Майлза. Ще однією ознакою того, що Емілі збиралася забрати Нікі, було те, що вона не дала йому змінного одягу, як це завжди робить, коли він збирається залишитися на ніч.

Емілі досі не подзвонила. Мій стан наближався до панічного. Руки так тремтіли, що, коли я насипала дітям кукурудзяні пластівці, хрусткі кружальця розсипалися по всьому столу і по підлозі кухні. Здається, я не сумувала так навіть за Девісом — людиною, яка допомагала мені, з якою я завжди радилася, яка мене заспокоювала.

Я вирішила, що завезу дітей до школи, а вже потім намагатимуся розібратися в ситуації. Хоча й не уявляла, кому телефонувати. Знала, що Шон, батько Нікі й чоловік Емілі, був десь у Європі, але я не мала номера його мобільного.

Я майже чую, як мамусі думають уголос, що я порушила власні ж правила: **НІКОЛИ НЕ БЕРИ ДО СЕБЕ ЧУЖУ ДИТИНУ БЕЗ ДОДАТКОВОЇ КОНТАКТНОЇ ІНФОРМАЦІЇ**. Треба мати мобільні й стаціонарні номери обох батьків. Номер близького

родича або того, хто має повноваження ухвалювати медичні рішення. Назву і телефон страхової компанії дитини.

Але ж у мене був номер — Елісон, няні. Вона відповідальна людина. Я їй довіряю, хоча ви знаєте, що я з обережністю ставлюся до того, щоб дітей виховували няні. Елісон повідомила, що Емілі сказала їй: Нікі ночуватиме у Майлза. Добрі новини! Я не запитала, чи сказала Емілі, на скільки залишиться Нікі. Боялася, що це матиме такий вигляд, ніби ми не досить тісно спілкуємося, і до того ж ви, мамусі, знаєте, які ми чутливі, коли справа стосується нашої компетентності.

Ви зараз подумаете, що я не лише безвідповідальна, а й просто ненормальна, — проте скажу вам, що я не мала номера мобільного тата Нікі. Цьому немає виправдань. Я можу лише попросити вас не судити мене.

Завезла дітей у садок і сказала місіс Керрі, їхній чудовій учительці, що діти ночували в мене. Невідь-чому мала таке відчуття, що в Емілі будуть проблеми, якщо скажу, що вона не приїхала додому і не зателефонувала. Ніби... ніби я скаржусь на неї. Засуджую її за те, що вона погана мати.

Я сказала, що не можу додзвонитися Емілі, але впевнена, що з нею все гаразд. Мабуть, ми не зрозуміли одна одну щодо того, як довго Нікі лишатиметься в нас. Але, про всяк випадок, чи не могли б ви дати номер Шона, батька Нікі? Місіс Керрі сказала, що Емілі згадувала в розмові про те, що її чоловік зараз у відрядженні в Лондоні.

Я подобаюся вчителям Майлза. Усі вони читають мій блог. Вони цінують мої позитивні відгуки про школу, а я переказую їм щонайтепліші почуття й обійми за те, яку увагу вони приділяють нашим дітям.

Місіс Керрі дала мені номер Шона. Але я бачила (з-понад телефона), що вона дивиться на мене з певною недовірою. Я сказала собі, що поведжусь як параноїк, що вона намагається бути уважною, а не схвильованою. Намагається не судити.

Отримавши номер Шона, я трохи заспокоїлася. Треба було одразу ж йому зателефонувати. Не знаю, чому я цього не зробила.

Натомість зателефонувала в компанію Емілі.

«Денніс Найлон Інкорпорейтед». Ну от. Я це сказала. Для мене і багатьох із вас, мамусі, Денніс Найлон — той, ким для наших мам були Діор та Шанель. Недосяжний і всемогутній бог моди, яку ми не можемо собі дозволити.

Попросила юнака (майже всі, хто там працює, окрім Емілі, мало не діти), який узяв слухавку, з'єднати мене з офісом Емілі Нельсон. Її асистентка втисячне запитала мене, хто я така, власне. Гарзд, зрозуміло. Валері ніколи мене не бачила. Та невже в її житті так багато «Стефані»? А в житті Емілі?

Я сказала, що я мама найкращого друга Нікі. Валері повідомила, що їй шкода, але саме зараз Емілі ненадовго ви-йшла з офісу. Я відповіла, що мені теж шкода.

Нікі ночував у мене, і Емілі не прийшла по нього. З ким я могла поговорити? Я подумала, що у кожної мами має бути така Валері. Асистентка. Ми працюємо так багато і так часто потребуємо допомоги.

У Девіса було два асистенти: Еван та Аніта. Талановиті молоді дизайнери. Часом мені здається, що в цілому світі лише у мене немає асистента. Звісно ж, я жартую. У нас є набагато більше, ніж у решти людей, але...

Було очевидно, що щось не так. Валері сказала, що вона одразу ж мені зателефонує. Але ніхто так і не зателефонував.

Я писала про те, які дурні, болісні кордони виростають часом між мамами, які працюють, та мамами, які сидять удома. Завжди мовчала про це — але насправді ледь-ледь, зовсім трішечки, заздрила кар'єрі Емілі. Розкіш, пристрасті, майже безкоштовний одяг! Номери телефонів зірок, покази мод... Усі ці неймовірні речі, якими займалася Емілі, поки я вдома готувала сендвічі з арахісовим маслом, витирала

Про авторку

Дарсі Белл народилася у 1981 р. і росла на молочній фермі на заході Айови. Працює вихователькою в Чикаго.

Зміст

Частина перша	5
Частина друга	141
Частина третя	241
Про авторку	317

Літературно-художнє видання

БЕЛЛ Дарсі
Проста послуга
Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Координатор проекту *К. В. Озерова*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *І. М. Андрусак*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Т. М. Новаченко*

Підписано до друку 23.02.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Белл Д.

Б43 Проста послуга : роман / Дарсі Белл ; перекл. з англ.
Ю. Максимейко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2017. — 320 с.

ISBN 978-617-12-2542-8 (укр.)

ISBN 978-0-06-249777-2 (англ.)

Після загибелі чоловіка й брата молода мати Стефані довго була самотня. Тепер у неї з'явилася подруга — гламурна красуня з індустрії моди, ідеальна мати і дружина — Емілі. Вони такі ж дружні, як і їхні п'ятирічні сини, й іноді роблять одна одній невеликі послуги. Емілі попросила забрати Нікі зі школи, та ввечері не приїхала за ним... У розпачі Стефані просить поради в читачок свого блогу. І допомагає пережити біду Шонові, чоловіку зниклої подруги. Коли тіло Емілі знайдуть і поховають, цей жах, схоже, закінчиться. Чи ні? Скоро Стефані побачить, що дружба, кохання і навіть проста послуга зовсім не те, чим здаються...

**УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)**